

[Hilmar Baunsgaard.]

til at forsøge på at modvirke og selvfølgelig meget hurtigt afskaffe de ulovlige konflikter foranlediget af folk, der ikke ville respektere den lov, folketingset havde givet.

Jeg mener ikke, at man kan anse det for gavnligt, at man på den baggrund ved en lovgivning direkte rammer virksomhederne, også og især dem, der lovlydigt retter sig efter de arbejdsregler, folketingset har givet, men reelt fritager dem, der ikke efterlever dem og iværksætter overenskomststridige kampkonflikter på arbejdsmarkedet. Jeg mener, at dette for folketingset og for retsvæsenet er en ganske overordentlig alvorlig situation, som nødvendigvis må med i bedømmelsen af den sag, vi her har til behandling.

Henning Philipsen (SF):

Den tale, som handelsministeren holdt, da vi startede på dette aftenmøde, gav for så vidt baggrunden for det, vi nu diskuterer. Jeg synes, talen var ganske klar og tydelig, for det, der blev sagt, var, at baggrunden for den lovgivning, som vi her står over for, var de aktioner, der fandt sted på arbejdsmarkedet i den foregående uge. Det er dem, der resulterer i en lovgivning som den, vi nu ser.

Efter handelsministeren har vi hørt en stribe af talere her i folketingset, som på nogle få undtagelser nær ensidigt beskæftiger sig med én ting, nemlig den fantastisk uansvarlige optræden, som strejkende arbejdere udviser i dette land. Uden at man har haft så meget som ét eneste fordømmende ord tilovers både for arbejdsgiverne og for så vidt også tilovers for sig selv. For hvad er baggrunden for det, vi oplevede i sidste uge, og for det, vi oplever nu? Baggrunden er den enkle, at det danske samfund i øjeblikket står i en konfliktsituation, som alle, der ikke har bind for øjnene, måtte kunne forudse ville komme. Denne situation er et resultat af en politik, som tog sit udgangspunkt i EF-tilhængerens argumentation forud for Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber. Hvad sagde man i 1972? På nogle få undtagelser nær sagde alle de, der nu har stået her, forud for oktober 1972, at der ingen grænser var for den lykke, velstand og velsignelse, som ville overgå det danske samfund, hvis vi kom med i EF, og at der ingen grænser var for de ulykker, som ville ramme dette lille fredelige folk, hvis vi holdt os udenfor. Og hvordan er det så gået? Jo, det er gået

sådan, at alle ulykkerne har ramt os, efter at vi er kommet ind, og at både de lykkelige tilstande og velsignelserne er udeblevet. Dokumentation kunne synes unødvendig, men lad mig alligevel gøre opmærksom på et par enkelte ting.

Det er af andre talere i dag tidligere dokumenteret, hvordan man i 1974 aftalte et boligforlig, som betød enorme huslejestigninger. Det var det første. For det andet blev dette såkaldte store boligforlig lov i foråret 1975 på trods af alle advarsler; og i mellemtiden, nemlig i foråret 1975, vedtog folketingset at ophøje til lov forligsmandens mæglingsskitse, som vel at mærke ikke var tiltrådt af nogen af arbejdsmarkedets organisationer eller hovedorganisation. Det betød, at alle, som var og er beskæftiget under normallønsområdet – og det er i de fleste tilfælde de lavest lønnede – ingen lønforbedring skulle have indtil foråret 1977. Alligevel har hr. Svend Haugaard fra det radikale venstre, hr. Ninn-Hansen fra det konservative folkeparti og f. eks. en hr. René – jeg ved ikke, om det hedder Ren Robert Brusvang eller det hedder René – Brusvang den frimodighed at stå her på dette tings talerstol og tale om provokatører, tale om, at man skal gribe ind over for disse strejker, fordi magten skal begrænses for disse uansvarlige grupper som har etableret konflikter.

Hvem er det så, der er provokatørerne? Jeg vover den påstand, at provokatørerne i det, vi oplever indtil nu, ikke kun er hr. Svend Haugaard, for han er også en af dem, ikke kun er hr. Ninn-Hansen, han er også en af dem, for slet ikke at tale om hr. Brusvang, som i særdeleshed er en af dem. Nej, de partier, som har indgået dette augustforlig, er de virkelig ansvarlige, og det er dem, der er provokatørerne i forhold til det, der sker på arbejdsmarkedet, og som har bevirket, at regeringen nu føler sig forpligtet til at fremsætte forslag om en lovgivning af den karakter, der her er tale om.

Jeg lagde mærke til, at hr. Svend Haugaard i særdeleshed rettede sin vrede imod de strejkende og gjorde opmærksom på, at f. eks. mælkechaufførerne, for slet ikke at tale om oliechaufførerne, truede dette samfund. Ja men gjorde de nu det? Var det i virkeligheden ikke hr. Svend Haugaards parti og de øvrige forligspartier, som i realiteten truede dette samfund ved alt det, man har foretaget sig de sidste to år, indgreb i overenskomstsituationen i 1975 – det, der hed septemberforliget – for slet ikke at